

После струпали всичко на едно място и го изгорили.

Като се върнал от лов, царският син видял, че дръвчето го няма. Разсърдил се много, влязъл в двореца и гневно попитал:

– Какво стана с ябълковото дръвче, до стълбището?

– Дърварите го отсякоха – докладвали му слугите.
– Всичко, що остана, го изгориха.

– Но кой нещастник заповяда това?

– Жена ви, Ваше височество.

– Жена ми?

Бързо се качил царският син в покоите си и видял жена си да лежи с кърпа на челото.

– Какво ти е, жено?

– Когато ти казах да отсечеш това дърво, ти не пожела. Удари ме днес по главата и сега съм като пияна. Може и да умра – завайкала се тя.

– Не бой се, няма да умреш и добре си направила, че си заповядала да го отсекаат.

И те отново заживели заедно в царския дворец.

Добре, ала когато дърварите отсичали ябълковото дръвче, кръгла треска изхвърчала под ударите на брадвата и паднала далеч, по средата на пътя, край двореца. Оттам минавала една стара баба:

– Каква хубава тресчица! И колко е кръгла. Ще я взема и ще я сложа за капаче на гърненцето си.

Сложила треската върху гърнето и тя прилепнала много добре. Сипала в гърнето боб и го турила на огъня да ври. Взела хурката и вретеното, вълната за предене и отишла у съседката си. Стояла колкото стояла, приказвали си колкото си приказвали, станала и си отишла. Като влязла вкъщи – масичката постлана,

